

Daniel – Secretul biruinței

Daniel – Secretul biruinței

Învingători și învinși

În această după-amiază aș dori să vă vorbesc despre subiectul biruinței. Învingătorul este cel care se ridică deasupra stării generale a celor din jur și perseverează cu credincioșie pe calea Domnului. Chiar cuvântul „învingător” implică existența în rândul poporului lui Dumnezeu a unei situații care trebuie învinsă. Cred că nu este nevoie să vă reamintesc că și noi trăim în astfel de zile. Trăim într-o vreme de ruină generală și de faliment în rândurile poporului lui Dumnezeu. Mărturia creștină din zilele noastre este caracterizată de multă apatie, și este nevoie de biruință.

O altă expresie care apare în Scriptură și care este strâns legată cu biruința este „omul lui Dumnezeu” (1. Samuel 2:27; 9:10; 1. Timotei 6:11; 2. Timotei 3:17, etc.). Ea se referă la un om care stă de partea lui Dumnezeu și acționează pentru El într-o vreme în care cei care mărturisesc Numele Domnului se dovedesc a fi necredincioși. Este demn de remarcat faptul că expresia „omul lui Dumnezeu” nu este folosită în Cuvânt atunci când lucrurile merg bine în rândul poporului lui Dumnezeu, ci doar atunci când merg rău. Mai mult, ea este întotdeauna folosită la singular. Scriptura nu spune niciodată „oameni ai lui Dumnezeu”. Într-o vreme a falimentului colectiv, credincioșia trebuie să fie individuală. Epistolele Noului Testament se aplică în mod special la astfel de vremuri, pentru că ele anticipează falimentul colectiv al poporului lui Dumnezeu, și accentuează nevoia de credincioșie personală față de Domnul.

Față de falimentul colectiv mărturiei creștine din zilele noastre, există doar două categorii de oameni – cei care sunt învingători (Apocalipsa 2 - 3) și cei care sunt învinși (2. Petru 2:19). Cred că pot spune că fiecare dintre noi aparținem fie uneia dintre categorii, fie celeilalte. Fie ducem o viață de învingători, și trăim pentru cauza lui Hristos, fie suntem învinși sau robiți de caracteristicile vremurilor în care ne găsim și trăim mai mult sau mai puțin pentru interesele noastre proprii. Este adevărat că cei care sunt „învinși” (sau „robiți”) în sensul folosit de Petru, nu sunt credincioși adevărați. Totuși, trăsăturile acestora îi pot caracteriza și pe credincioșii adevărați care nu umblă cu Domnul. Petru avertizează împotriva acestui lucru la sfârșitul celei de a doua epistole a sale, spunând: „păziți-vă ca nu cumva, fiind abătuți de rătăcirea celor nelegiuți, să cădeți din statornicia voastră”. Așadar, deși un credincios adevărat nu poate fi învins în același fel ca un apostat, el poate fi „abătut” de curentul apostaziei, și poate fi rob sau învins de apatia și indiferența care marchează aceste vremuri.

În seara aceasta aș dori să citim despre un „om al lui Dumnezeu” care s-a ridicat deasupra stării generale din zilele sale, și a fost mult folosit de Domnul. Numele său este Daniel. Viața sa ilustrează în chip minunat cum putem învinge într-o zi rea. Aș vrea să privim la câteva dintre trăsăturile morale care l-au caracterizat și care l-au făcut un învingător model.

Marea luptă spirituală

Înainte de aceasta, cred că este necesar să vorbesc puțin despre marea luptă spirituală în care sunt angajați toți cei credincioși. Mulți par să nu realizeze lucrul acesta, dar, chiar în timp ce noi vorbim, deasupra capetelor noastre se dă o mare luptă spirituală. Ni se spune în Efeseni 6:11 că diavolul are „uneltirile” lui pe care le îndreaptă împotriva poporului lui Dumnezeu. În original cuvântul folosit este „stratagemă”, cuvânt derivat din aceeași rădăcină ca și „strategie”, provenind din tactica militară. Aceasta înseamnă că diavolul are anumite planuri pentru a ataca viața ta și a mea. El vrea ca noi să ne poticnim și să ne abatem de la calea credinței și de la a-L urma pe Hristos.

Poate că te întrebi: „Ce vrea diavolul cu creștinii? De ce ne atacă?” Într-un cuvânt, Satan Îl urăște pe Dumnezeu și pe Fiul Său, Domnul Isus Hristos. El vrea să facă tot ceea ce poate pentru a împiedica planul lui Dumnezeu de a-L glorifica pe Fiul Său în lumea aceasta. El știe că Hristos este glorificat în lume prin viețile credincioșilor. Când oamenii văd bucuria noastră în Domnul, sunt atrași la Hristos. Așadar, scopul său atunci când îi atacă pe creștini este să facă viețile lor inutile în lucrarea și mărturia pentru Domnul. Dacă ne poate abate de la calea ascultării, ne va face să fim nefericiți și numele lui Hristos va fi dezonorat.

Sunt două lucruri de care trebuie să ținem cont în această luptă spirituală. În primul rând, vrăjmașul nostru, diavolul, este cu mult mai puternic și mai inteligent decât noi. Prin puterea noastră, nu avem nicio șansă împotriva lui și a trimișilor săi. El ne va abate foarte repede de la calea urmăririi Domnului. În al doilea rând, Domnul este mai puternic decât diavolul, și El poate învinge toate șiretlicurile sale. Biblia spune: „Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume” (1. Ioan 4:4). Dacă rămânem aproape de Domnul și urmăm principiile Cuvântului Său, vom fi eliberați de orice tactică pe care cel rău o folosește împotriva noastră. Un alt verset spune „sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați învins pe cel rău” (1. Ioan 2:14). Aceasta ne arată că planurile celui rău pot fi învinse prin simpla ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Diavolul nu ne poate atinge atât timp cât picioarele noastre merg pe calea pe care Cuvântul o trasează pentru noi.

Dar aceasta presupune ca noi să cunoaștem principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă cineva nu cunoaște care este gândul lui Dumnezeu în diferitele probleme și aspecte ale vieții, atunci este vulnerabil la tacticile vrăjmașului și ar putea fi abătut de pe cale. Și tocmai lucrul acesta îl am acum pe inimă. Trebuie să luăm mai mult în serios Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să fim umpluți de el și să trăim principiile lui în părtășie cu Domnul, și vom fi păziți.

Așadar, ceea ce vreau să vă spun prieteni este – și este foarte serios – că Diavolul are anumite planuri de atac pentru viețile noastre. El poate să facă mult rău mărturiei creștine dacă ne va face să trăim pentru noi înșine și nu pentru gloria lui Hristos. Necredincioșii vor vedea aceasta și vor fi convinși că Evanghelia lui Hristos nu are valoare, pentru că cei care mărturisesc că Îl cunosc pe Domnul nu se bucură de lucrurile divine. De aceea, o mare parte din energia diavolului este concentrată în încercarea de a îl abate pe copilul lui Dumnezeu de la calea credinței.

I. PLANURILE ÎMPĂRATULUI BABILONULUI PENTRU TINERII DIN POPORUL LUI DUMNEZEU

Să deschidem la cartea Daniel și să citim primele 7 versete din capitolul 1: „În al treilea an al împărăției lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a venit la Ierusalim și l-a asediat. Și Domnul a dat în mâna lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda, și parte din vasele casei lui Dumnezeu; și el le-a dus în țara Șinear, în casa dumnezeului său; și a dus vasele în casa vistieriei dumnezeului său. Și împăratul i-a zis lui Așpenaz, căpetenia famenilor săi, să aducă dintre fiii lui Israel și din sămânța împărătească și dintre cei de neam ales, tineri care să nu aibă nici un cusur și frumoși la față și instruiți în toată înțelepciunea și care să aibă cunoștință și să priceapă știința și care să fie în stare să stea în palatul împăratului; și să-i învețe scrierea și limba caldeenilor. Și împăratul le-a rânduit o parte zilnică din mâncărurile alese ale împăratului și din vinul pe care-l bea el, ca să-i hrănească trei ani, și la sfârșitul lor să poată sta înaintea împăratului. Și printre ei erau dintre fiii lui Iuda: Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. Și căpetenia famenilor le-a pus nume; lui Daniel i-a pus numele Belșațar; și lui Hanania, Șadrac; și lui Mișael, Meșac; și lui Azaria, Abed-Nego.”

Cartea nu începe cu Daniel, ci cu o descriere tristă a stării de lucruri din vremea sa. Din aceste versete aflăm că evreii fuseseră cucerți de dușmanii lor, de babilonieni, și fuseseră deportați în țara Șinear. Aflăm de asemenea că împăratul Babilonului, Nebucadnețar, avea un plan organizat și sistematic de a îi încorpora pe copii lui Israel în împărăția sa pentru ca ei să slujească scopurilor sale.

„Împăratul Babilonului” este o imagine a diavolului. La fel cum acesta domnea peste lumea cunoscută a acelor vremuri, diavolul este „dumnezeul” și „prințul” lumii acesteia (2. Corinteni 4:4, Ioan 14:30). Ca și „dumnezeu” al ei, el este capul religiei, iar ca și „prinț” el este capul activităților seculare, sociale și politice. Programul lui Nebucadnețar în privința „tinerilor” din poporul lui Dumnezeu este o imagine a planurilor și a tacticilor diavolului împotriva tinerilor creștini. Prin aceasta, Dumnezeu ne-a oferit o imagine exactă a felului în care dușmanul încearcă să îi doboare pe cei tineri. Aceste versete din deschiderea cărții Daniel demască planurile sale.

Împăratul Babilonului a făcut câteva schimbări majore în viețile copiilor lui Israel, care, după părerea mea, aveau toate un singur scop, acela de a-i încorpora în împărăția sa, cu scopul ca ei să slujească pentru creșterea gloriei sale. Sunt cel puțin șase lucruri diferite pe care împăratul Babilonului le-a făcut pentru a-și atinge scopul. Să le privim mai îndeaproape.

1) Le-a schimbat locul

Primul lucru pe care îl citim este că împăratul Babilonului i-a deportat pe iudei în „țara Șinear” (Daniel 1:1-2). El i-a mutat într-un loc în care nu se mai puteau bucura de moștenirea pe care o primiseră din partea lui Dumnezeu. El dăduse poporului Său ca moștenire țara Canaanului. Era o țară minunată, în care curgeau lapte și miere. Dar acum erau la mii de kilometri distanță de ea, și nu se mai puteau bucura de ea.

Prieteni, exact aceasta încearcă diavolul să facă cu noi. El vrea să ne facă să nu ne mai putem bucura de ceea ce avem în Hristos. Ca și lui Israel, Dumnezeu ne-a dat o moștenire. Dar spre deosebire de moștenirea lui Israel, care era pământească, a noastră este cerească. În prima epistolă a lui Petru ni se spune că moștenirea noastră este păstrată în ceruri pentru noi. Dumnezeu „ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se vestejește, păstrată în ceruri pentru voi” (1. Petru 1:3-4). Aceasta este numită și „partea” noastră în Hristos în Coloseni 1:12 și Fapte 26:18 (traducerea JND).

Dumnezeu vrea ca noi să ne bucurăm de moștenirea noastră cerească (de binecuvântările cerești) încă dinainte de a ajunge acolo. El ne-a pregătit și mijloacele pentru aceasta, dându-ne Duhul Sfânt. Dacă umblăm în părtășie cu Domnul, Duhul lui Dumnezeu va lua din lucrurile lui Hristos și ni le va „descoperi” (Ioan 16:15). Cu adevărat Domnul este destul pentru a umple și pentru a satisface inimile noastre. Cu toate acestea, diavolul va face tot ce îi stă în putere pentru a nu ne lăsa să ne bucurăm de binecuvântările pe care le avem în Hristos. El nu ne poate lua moștenirea, dar poate să ne împiedice să ne bucurăm de ea atât timp cât trăim în lume. Și dacă ne poate împiedica să ne bucurăm de moștenirea pe care o avem în Hristos, el își va fi atins primul obiectiv.

Faptul că au fost deportați în „țara Șinear” este semnificativ. „Șinear” înseamnă „a arunca, a lepăda”. Aparent, ceea ce caracteriza acea țară era lepădarea oricăror bariere sau restricții – într-atât încât de aici își primise numele! Ne amintește de ceea ce spune Solomon: „Când nu este nici o viziune, poporul este fără frâu” (Proverbe 29:18). Poate că deja știți că „țara Șinear” este o imagine a lumii. Și lumea este caracterizată cu siguranță de lepădarea oricăror restricții, a oricărui frâu moral sau spiritual.

Satan, care este „dumnezeul” și „prințul” lumii acesteia „a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei” (2. Corinteni 4:4). Oamenii din această lume au mințile „orbite” și „nu au viziune” în ce privește lucrurile eterne și divine. De aceea ei sunt „fără frâu”. Nu doresc să trăiască conform Bibliei. Și nu trebuie să vă mai spun eu că trăim într-o epocă a lipsei oricăror principii – fiecare face ce vrea. Lucrul acesta este la ordinea zilei. Iar drepturile lui Hristos nu au nicio valoare pentru viețile lor.

Spiritual vorbind, diavolul ar vrea să îi ducă pe copii lui Dumnezeu, mai ales pe cei tineri, în această „țară Șinear”. Iubiți tineri, el vrea ca voi să renunțați la orice restricții divine, la orice „frâu” în viețile voastre și să trăiți pur și simplu ca oamenii acestei lumi. Este trist să spunem că el a avut succes cu aceasta, și i-a convins pe mulți să trăiască astfel. Sunt mulți creștini care trăiesc în „țara Șinear”, figurat vorbind. Sunt departe de a se bucura de moștenirea lor în Hristos. De fapt, diavolul a făcut o treabă atât de bună că mulți creștini nici măcar nu știu care sunt binecuvântările lor! Nu au nici cea mai vagă idee despre cât de bogat au fost binecuvântați în Hristos – cu atât mai puțin să se bucure de aceste binecuvântări.

Așadar, prieteni, acesta este primul lucru pe care diavolul încearcă să îl facă – să vă aducă într-o poziție (stare) în care să nu vă puteți bucura de binecuvântările pe care le aveți în Hristos. De aici îi va fi relativ ușor să introducă în viețile voastre alte lucruri care vă vor îndepărta de Domnul. Dacă nu vă bucurați de ceea ce aveți în Hristos, veți fi mai înclinați să căutați ceva care să vă aducă satisfacție și fericire. Dar în cel mai bun caz acestea vor fi doar pentru un timp, și nu vă vor face fericiți cu adevărat. De fapt, dacă cineva nu se bucură de Hristos, nu va fi un creștin fericit și satisfăcut. Văd astăzi mulți creștini nefericiți, așa că știu că diavolul a avut mult succes în încercarea sa de a-i abate în felul acesta pe oameni.

2) El i-a transformat pe tinerii lor în fameni

Următorul lucru pe care l-au făcut babilonienii „tinerilor” din poporul lui Dumnezeu a fost să îi facă „fameni” (vers. 3). Isaia profețise că lucrul acesta se va întâmpla. El a spus: „Și vor lua din fiii tăi, care vor ieși din tine, pe care i vei naște, și vor fi fameni în palatul împăratului Babilonului” (Isaia 39:7). Literal, ei i-au operat (i-au castrat) astfel încât ei să nu mai poată procrea. Au făcut lucrul acesta pentru ca cei care erau „din sămânța împărătească” să nu mai poată continua linia regală a lui Israel. Astfel scădea riscul ca ei să se ridice și să amenințe dominația babiloniană.

Această acțiune a împăratului Babilonului este o imagine a eforturilor lui Satan de a ne face neproductivi din punct de vedere spiritual. După cum știți, Dumnezeu vrea ca noi să aducem rod. Vrea ca noi să fim o binecuvântare spirituală pentru alții. Apostolul Pavel s-a rugat cu acest scop spunând: „De aceea și noi, din ziua în care am auzit, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem ca să fiți umpluți de cunoștința voii Lui, în orice înțelepciune și pricepere spirituală, ca voi să umblați într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți Lui, aducând rod în orice lucrare bună” (Coloseni 1:9,10). Bineînțeles că Satan nu dorește ca viețile noastre să aducă rod pentru Dumnezeu. El vrea să ne facă neproductivi, astfel încât să nu fim de niciun folos practic în slujirea și mărturia pentru Domnul.

Remarcați că împăratul Babilonului îi dorea în mod deosebit pe cei care erau „pricepuți” și „capabili”. În același fel, Satan îi țintește pe cei care sunt talentați și inteligenți. El știe că dacă astfel de persoane ar recunoaște drepturile Domnului în viețile lor, ar putea aduce mult rod pentru împărăția lui Dumnezeu – ar putea face mult pentru promovarea cauzei lui Hristos în lumea aceasta. Așadar, ei sunt ținta sa specială. El pare să muncească din greu pentru a îi face pe cei care sunt frumoși, talentați, inteligenți și așa mai departe să slujească sistemului său.

Dragul meu frate tânăr, draga mea soră tânără, ai și tu vreun talent sau vreo capacitate deosebită într-un domeniu? Diavolul ar vrea să te facă să fii atât de absorbit de acel domeniu încât să devii neproductiv în lucrurile lui Dumnezeu. Un frate din adunarea de unde vin eu îi numește pe creștinii de felul acesta „rebuturi din adunare”. Se poate ca ei să fie acolo – și ne bucurăm că sunt – dar după toate aparențele ei nu sunt practic de niciun folos sau ajutor. Sunt atât de absorbiți de goana după lucruri pământești încât au foarte puțin sau nu au nimic cu care să contribuie în adunare. Cred că poți spune despre ei că sunt un fel de balast. Aceasta dorește diavolul pentru viața ta! Te întreb deschis din toată inima: „Vrei să devii un „rebut” în ce privește viața ta de creștin?” Cu siguranță că trebuie să îți dorești ca viața ta să însemne ceva mai mult! Satan încearcă să ne facă neproductivi în lucrurile Domnului. Trebuie să fim la fel ca și Daniel – la care vom privi în câteva momente – și să învingem aceste eforturi ale dușmanului și să fim un ajutor și o binecuvântare în împărăția lui Dumnezeu, oriunde și oricum putem.

3) El a schimbat scopul existenței lor

Următorul lucru pe care îl citim este că împăratul Babilonului avea un scop precis pentru a îi încorpora pe acești „tineri” promițători în sistemul său – așa încât „să fie în stare să stea în palatul împăratului”. Literal, el dorea ca ei să fie acolo și să promoveze cauza lui. Era cu totul altceva decât scopul lui Dumnezeu pentru copii lui Israel. Isaia 43:21 ne spune care era scopul lui Dumnezeu pentru poporul Său: „Am întocmit poporul acesta pentru Mine; ei vor vesti lauda Mea”. Dorința Sa era ca ei să „vesteasca lauda Sa” pe pământ și să îi aducă glorie. Dar împăratul Babilonului avea un scop cu totul diferit pentru existența lui – dorea să îi facă să slujească intereselor Babilonului.

Exact aceasta încearcă Satan să facă cu tinerii noștri. Dorește ca ei să își investească toată energia pentru a promova sistemul lumii acesteia – și dacă muncesc din greu într-un domeniu sau altul, pot să își asigure o viață bună. El dorește ca ei să fie cu totul absorbiți de acest scop, și să facă din el punctul central al vieților lor.

Pentru a își atinge scopul, împăratul Babilonului avea o școală. El i-a luat pe acești „tineri” departe de părinții lor și i-a pus în școala sa din Babilon. Planul său era să îi transforme în ceva ce ar fi putut fi folosit pentru a promova interesele sale. Este o tactică veche a diavolului – să îi separe pe copii de părinții lor. Faraon, un alt personaj din Scriptură care este o imagine a diavolului, a încercat și el să îi despartă pe copiii lui Israel de părinții lor. El a vrut ca ei să îi lase pe „micuții” lor înapoi în Egipt, în timp ce „bărbații” aveau să meargă și să se închine Domnului (Exod 10:11). Nu spun că a merge la școală este rău, dar încercarea de a îi despărți pe copii de părinții lor în duh este demonică. Dragul meu tânăr, s-ar putea să locuiești sub același acoperiș cu părinții tăi, dar să fii la kilometri depărtare în duh. Este lucrarea dușmanului. În această școală din Babilon ei nu se mai găseau sub autoritatea părinților lor. Fiind în acea poziție puteau fi influențați mai ușor de stilul de viață al Babilonului.

Ni se spune că programul pe care împăratul Babilonului îl avea pentru ei avea să dureze „trei ani” (versetul 5). Aceasta ne arată faptul că Satan înțelege că este nevoie de timp pentru a-i putea corupe pe copiii lui Dumnezeu. Lucrul acesta nu se întâmplă peste noapte. Puțin aici și puțin acolo, până când cineva ajunge cu totul lăscăr. Diavolul este dispus să aștepte și să lucreze încet pentru a-și atinge scopul. În toate acestea, planul lui este să schimbe scopul existenței tale în această lume. Și vei sfârși prin a fi destul de inutil în lucrarea Domnului, și te vei rezuma la a merge purtat de curent, împreună cu sistemul lumii acesteia care se îndreaptă spre judecată. Tot ceea ce lucrezi, în ce privește această lume, va fi în cele din urmă distrus. Doar ceea ce este făcut pentru Hristos va rămâne – știi bine lucrul acesta. Dacă viața ta a fost înghițită de scopuri lumești, ce vei avea când vei pleca de pe pământ?

Dragi prieteni, cu fiecare zi pe care o trăim pe pământ ne scriem propria noastră istorie. Odată scrisă, ea nu mai poate fi schimbată. Cum ai vrea să fie scrisă istoria vieții tale? Vrei să citești că a fost folosită pentru sine și pentru plăceri și interese lumești? Biblia spune: „Pentru că, ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea, și și-ar pierde sufletul?” (Marcu 8:36). Nu vrei să ajungi la sfârșitul vieții tale și să îți dai seama că ai fost înșelat – că ai investit într-o minciună a lui Satan și că viața ta a fost irosită pentru lucruri trecătoare, care sunt doar pentru o vreme. Nu vrei ca viața ta să fie scrisă ca fiind trăită pentru a promova gloria Domnului? Doar TU poți decide lucrul acesta.

4) El le-a schimbat limba

Citim apoi că împăratul Babilonului le-a schimbat limba. Planul lui de a-i integra pe copiii lui Israel în împărăția sa implica și schimbarea felului lor de a vorbi. El nu dorea ca ei să umble prin țara sa vorbind limba ebraică; cu siguranță că aceasta i-ar fi ținut despărțiți de societatea babiloniană în care el dorea să îi amestece – dorea să îi facă să se potrivească modului de viață al Babilonului – și aceasta implica ca ei să vorbească „limba caldeenilor”.

În același fel, în eforturile lui de a-i face pe copii lui Dumnezeu potriviți pentru sistemul acestei lumi, diavolul dorește ca ei să vorbească la fel cum vorbește lumea. El ne încurajează să folosim argoul și felul stricat de a vorbi al celor din lume. De obicei, acest fel de a vorbi presupune a nu arăta respect sau politețe față de cei care merită. Sunt sigur că ați văzut și voi înșivă că în lume este „cool” să vorbești dur și să nu arăți niciun fel de respect pentru autoritate.

Este uimitor, dar poți spune cât de profund a fost afectat cineva de lume doar ascultând felul în care vorbește. Cei care sunt sub influența ei vorbesc într-un anumit fel care arată ce este în sufletele lor. Este trist, dar atunci când creștinii încearcă să vorbească la fel ca și cei din lume, poate că ei nu își dau seama dar ceea ce îți spun este că își doresc să fie acceptați de ea – deși poate că nu vor să recunoască lucrul acesta. Cu siguranță că nu este greșit să îți dorești să fii acceptat, dar de cine să fii acceptat? Aceasta este problema.

Chiar trebuie să vorbim așa cum vorbește lumea? Gândiți-vă la Domnul și la felul în care vorbea El. Se spune că oamenii se minunau „de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui” (Luca 4:22). Ei spuneau: „Niciodată n-a vorbit vreun om așa, ca Omul acesta” (Ioan 7:46). Felul în care El le vorbea oamenilor era o dovadă vie și strălucitoare a faptului că El avea ceva ce ei nu aveau. Este un fel foarte bun de a da mărturie despre faptul că Îl cunoaștem pe Domnul ca și Mântuitor. Oamenii ar trebui să își dea seama din felul în care vorbim de faptul că noi nu mergem după curentul lumii acesteia. Nu vreau să spun că trebuie să încercăm să fim diferiți și ciudați, dar trebuie să trăim pentru valori diferite, valori divine și veșnice. Se spune despre David că era „iscusit la vorbire” (1. Samuel 16:18). Este o mărturie frumoasă pe care un tânăr o poate primi din partea unei lumi stricate. Nu lăsați lumea să vă dicteze cum să vorbiți. Apostolul a spus: „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efeseni 4:29).

5) El le-a schimbat hrana

Versetul 5 ne spune că împăratul Babilonului le-a schimbat și hrana. El a hotărât pentru fiecare dintre acești tineri „o parte zilnică din mâncărurile alese ale împăratului și din vinul pe care-l bea el”. El dorea ca acești „tineri” să mănânce ceea ce mâncau babilonienii. În același fel, diavolul vrea ca noi să ne hrănim cu ce se hrănesc oamenii acestei lumi, moral vorbind. Lucrurile pe care oamenii acestei lumi le consumă, pentru a-și hrăni viața intelectuală și socială sunt lucrurile cu care vrăjmașul sufletelor noastre vrea ca și noi să ne hrănim. Mă refer la politica acestei lumi, la muzica ei, la teatre, la sporturi, la distracții, etc. Diavolul știe că dacă reușește să ne preocupe cu aceste lucruri, să ne facă să ne hrănim cu ele, ne va slăbi din punct de vedere spiritual. Nu va trece mult timp și nu vom mai avea puterea să stăm împotriva stricăciunii din jurul nostru – și vom cădea. Dacă ne hrănim destul cu astfel de lucruri, vom fi în cele din urmă abătuți cu totul de la a-L urma pe Domnul. Așadar, din punctul de vedere al lui Satan, pentru a își atinge scopul său cu copiii lui Dumnezeu este important ca el să îi facă să se hrănească cu lucrurile cu care se hrănesc și oamenii din lume.

Trăim într-o epocă în care tehnologia progresează cu o viteză uimitoare. Mulțumită televizorului, CD-urilor, casetelor, walkman-ului, iPod-ului, DVD-urilor, Internetului, și a cine știe ce alte lucruri de felul acesta, fiecare poate face ca tot ceea ce își dorește din această lume să se reverse în viața sa fără oprire. Oriunde ești, orice faci, se poate ca prin aceste mijloace să pompezi lucruri în sufletul tău, zi și noapte. Le poți avea atunci când te plimbi, când faci sport, când ești în mașină, când lucrezi, când stai jos sau când te așezi în pat. Dragi tineri, nu cred că este nevoie să vă mai spun cât de mare nevoie este să avem grijă cu ce ne hrănim. Dacă astfel de „jucării” se găsesc în mâini neatente, ele pot deveni o unealtă a lui Satan pentru a ne întina sufletele.

Să ne gândim de exemplu la muzica rock, atât de plină de viață. Diavolul le spune tinerilor noștri că trebuie neapărat să o asculte. Cineva care tocmai a fost eliberat de ea, mi-a spus că 90% din versuri au de-a face cu sexul, cu drogurile și răzvrătirea. Și atunci te întreb, „Cum se poate ca astfel de lucruri să facă bine sufletului tău?”.

Dar cum rămâne cu filmele? Poate că spui: „Ce-i rău în a merge la film?”. Știți că nu mă refer acum la filme pentru copii. Nu sunt atât de naiv încât să cred că tinerii caută astfel de filme. Să fim sinceri; cel mai probabil că își doresc să vadă cele mai noi apariții, cele cărora li se face reclamă pe panouri și în reviste. Și știm cu toții că în zilele noastre pentru a vinde un film trebuie ca el să conțină crime, violență, sex, o scenă cu urmărire, și umor – nu tocmai curat. De obicei femeile sunt îmbrăcate provocator, se folosesc cuvinte stricate, și de obicei există promiscuitate. Cum putem să ne gândim că dacă ne hrănim cu astfel de lucruri, ele nu vor avea efecte asupra noastră?

Dacă privești lucrurile în ansamblu vei realiza că aceste invenții sunt de fapt „capodopera” lui Satan. El i-a înșelat pe creștini făcându-i să creadă că au nevoie de toate aceste dispozitive. Dar toate fac parte din planul lui de a abate atenția sfinților de la Hristos spre orice alte lucruri. În felul acesta el ne face să mâncăm „hrana” lui. Iubiți tineri, vă dați oare seama că toate aceste lucruri pe care împăratul Babilonului vi le dă ca hrană fac rău sufletelor voastre? Ele vă secătuiesc energia spirituală, vă scad apetitul pentru lucrurile divine, vă întinează sufletele și vă împiedică de la a crește în lucrurile Domnului. În toată viața mea nu am văzut pe nimeni care să se hrănească cu astfel de lucruri și care să aibă și un apetit sănătos pentru Cuvântul lui Dumnezeu! Sau care să crească spiritual! Nu este o coincidență: este o dovadă că a te hrăni cu asemenea lucruri te va îndepărta de Domnul și de lucrurile Sale.

Este trist; foarte trist, dar atât de mulți dintre tinerii noștri au acceptat cu toată inima ofertele împăratului Babilonului, și acum mănâncă „hrana” sa. Și nu doar tinerii!

Știți, vechiul proverb: „Ești ceea ce mănânci” este la fel de adevărat în lucrurile morale și spirituale ca și în cele naturale. Lucrurile cu care te hrănești intelectual, îți formează sufletul. Moral devii ceea ce privești! Este un principiu al vieții – fie spre bine, fie spre rău. Scriptura spune: „așa cum gândește în sufletul său, așa este el” (Proverbe 23:7). Așadar, dacă aceste lucruri sunt ceea ce pui înaintea sufletului tău, cu siguranță că vei fi afectat de ele – și nu spre binele tău spiritual.

6) El le-a schimbat numele

Versetele 6-7 ne spun că împăratul Babilonului a mai făcut încă un lucru – le-a schimbat numele. A făcut aceasta pentru a ascunde adevărata lor identitate de copii ai lui Israel. Nu dorea ca ei să fie cunoscuți în Babilon ca și evrei. De exemplu, dacă cineva din Babilon l-ar fi întrebat pe unul dintre ei cum îl cheamă și el ar fi răspuns: „Hanani”, celălalt ar fi spus cu siguranță: „A, deci ești evreu”. Numele lor evreiesc ar fi făcut clară identitatea lor.

Tot așa, diavolul dorește ca noi să ne ascundem adevărata identitate ca și copii ai lui Dumnezeu. El nu dorește ca noi să spunem că suntem creștini – că îi aparținem Domnului Isus Hristos. El pune presiuni incredibile asupra tinerilor pentru a îi determina să se conformeze lumii și căilor ei și să tacă cu privire la identitatea lor. El vrea ca noi să ne adaptăm la felul de a vorbi și la aspectul exterior al oamenilor din lume, așa încât să nu mai existe nicio diferență vizibilă. Rezultatul va fi că nu vom mai da niciun fel de mărturie pentru Domnul.

Diavolul se folosește de presiunea grupului. Poate că te temi că, dacă Îl mărturisești pe Domnul unora dintre prietenii tăi, ei vor râde de tine. Și poate că o vor face. Diavolul vrea ca tu să simți această presiune și să alegi să taci. Dar amintește-ți avertizarea: „Frica de om întinde o cursă” (Proverbe 29:25). Dacă te lași adus sub influența oamenilor lumefști, și nu li-L mărturisești pe Hristos, ești în pericol să cazi în capcana căilor lor.

Există mulți creștini „sub acoperire” în zilele noastre. Mă refer la acei creștini care nu au curajul moral și spiritual să se ridice și să facă cunoscut faptul că îi aparțin Domnului. Își păstrează creștinismul ascuns în debara. Iosif din Arimateea a fost o astfel de persoană. Se spune despre el că era „ucenic al lui Isus, dar pe ascuns, de frica iudeilor” (Ioan 19:38). Se temea să se identifice public cu Domnul Isus, așa că își păstra credința pentru sine (vezi și Ioan 9:22; 12:42). Dar este minunat să vedem cum, văzându-L pe Domnul murind la cruce, a fost atât de mișcat în mod pozitiv încât a ales să nu mai fie laș din punct de vedere spiritual. A ieșit de „sub acoperire” și s-a identificat public cu Domnul în îngroparea Sa. A fost nevoie de o privire la suferințele lui Hristos pentru a-l aduce în punctul acesta. Fie ca suferințele lui Hristos să aibă același efect și asupra noastră.

Nu ar trebui să ne dăm niciodată înapoi de la a fi martori pentru Hristos – lucrul acesta va face ca fețele noastre să strălucească și ne va aduce bucurie. Apostolul Petru a spus: „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi, pentru că Duhul gloriei și al lui Dumnezeu Se odihnește peste voi” (1. Petru 4:14). Poate că nu vei observa, dar atunci când Îl vei mărturisi pe Hristos înaintea celorlalți, „Duhul gloriei și al lui Dumnezeu” se va odihni peste tine, și cei care te ascultă vor vedea o mărturie puternică și strălucitoare.

Așadar, aceste versete de la începutul cărții Daniel ne oferă o prezentare detaliată a tacticilor vrăjmașului nostru în încercarea sa de a ne face inutili pentru împărăția lui Dumnezeu. Diavolul caută:

Să ne împiedice să ne bucurăm de ceea ce avem în Hristos

Să ne facă neproductivi din punct de vedere spiritual

Să ne facă să ne irosim timpul și energia zidind sistemul acestei lumi

Să ne facă să vorbim ca oamenii acestei lumi

Să ne facă să ne hrănim cu distracțiile acestei lumi

Să pună asupra noastră presiune pentru a nu-L mărturisi pe Hristos.

II. SECRETUL BIRUINȚEI LUI DANIEL

După cum am spus mai sus, aș vrea să privim la Daniel ca „om al lui Dumnezeu” care s-a ridicat deasupra împrejurărilor din zilele sale și a biruit, fiind folosit în chip măreț. Viața sa ne arată cum putem birui în ziua cea rea. Aș vrea să privim la unele dintre trăsăturile morale care l-au marcat ca și model al biruinței și să le avem înaintea noastră ca să le putem imita. Scriptura ne încurajează să urmăm credința celor care au mers înaintea noastră pe cale (Evrei 13:7).

1) A dorit să se păstreze neîntinat de necurăția din Babilon

Primul lucru pe care îl citim despre Daniel a fost faptul că a hotărât să nu se întineze cu lucrurile pe care împăratul Babilonului i le oferea ca hrană. Versetul 8 spune: „Dar Daniel a hotărât în inima lui să nu se întineze cu mâncărurile alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea el și a cerut voie de la căpetenia famenilor să nu se întineze”. El știa din Sfânta Scriptură că acele lucruri pe care împăratul Babilonului i le oferea erau necurate și, de aceea, nepermise pentru un copil al lui Dumnezeu (Levitic 11:1-47). Așadar, el a acționat ascultând pur și simplu de Cuvântul lui Dumnezeu, și nu a vrut să se întineze cu lucrurile pe care i le punea înaintea împăratului Babilonului.

Dragi tineri, hotărârea lui Daniel a venit din dorința sa de a îi plăcea Domnului. Sper că și voi vă doriți ca viața voastră să îi placă Domnului. Această dorință venea din inima lui – se spune că „s-a hotărât în inima sa”. Știți, de acolo începe orice lucrare spirituală – din inimă. Inimile noastre pot fi înclinate în multe direcții și spre multe lucruri, dar este minunat să vezi pe cineva care are pe inimă să îi placă Domnului.

Este minunat să vezi cum Domnul atinge inima unui tânăr sau a unei tinere și le dă dorința de a umbla în despărțire față de lume. 2. Corinteni 6:17 spune: „De aceea: „leșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți”, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; Eu vă voi fi Tată, și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”. Daniel a acționat pe baza acestui principiu, și Dumnezeu l-a binecuvântat. Prieteni, acesta este primul lucru de care este nevoie pentru a birui – despărțirea. Această hotărâre a făcut din Daniel un om sfânt.

Vedem de asemenea că el a avut curajul să se ridice și să își susțină convingerile. Dar remarcați, nu a făcut-o în mod ofensator și nu a fost obraznic față de căpetenia famenilor. Se spune că el „a cerut voie” să nu se întineze cu „mâncărurile alese ale împăratului”, Menționez lucrul acesta pentru că este posibil să vrei să te ridici și să aperi ceea ce este corect dar să o faci în mod fireesc și Domnul nu te va aproba (Isaia 65:5). Dar Daniel nu a făcut așa și, drept urmare, a găsit favoare înaintea căpeteniei famenilor. Trebuie să umblăm în despărțire, dar să nu adăugăm la disprețul pe care ni-l va atrage lucrul acesta și dezaprobarea datorată unui comportament impertinent.

Daniel avea nenumărate motive să se scuze și să își îngăduie lucrurile care erau în jurul lui. Ar fi putut aduce multe argumente plauzibile pentru a asculta cererile și poruncile împăratului – și nu cred că ar fi fost criticat de frații săi, pentru că și ei făceau la fel (vers. 15).

De exemplu, ar fi putut spune că din moment ce erau un popor cucerit, trebuia să se supună împăratului și să facă ceea ce le spunea el. Până la urmă, Ieremia profețise că atunci când vor fi duși într-o țară străină să „caute pacea cetății” (Ieremia 29:7). De aceea, trebuia să facă ce voiau babilonienii. Sau ar fi putut spune că principiile legii lui Moise se aplicau pentru copii lui Israel doar când erau în țara lor. În Deuteronom, acolo unde Moise le dă diferite porunci despre cum să trăiască, el specifică: „când vei intra în țara...”.

Și acum, din moment ce nu mai erau în țară, nu mai erau obligați să țină toate acele legi și porunci. Ar fi putut să accepte compromisul și să spună: „Bine, dar și frații mei fac la fel (vers. 15); o să fac și eu ca ei și nu o să fiu eu deosebit”. Aceasta ar fi fost calea simplă, dar Daniel nu a ales-o.

În versetele 11-14 vedem că, în timp ce Daniel a fost primul care a luat această hotărâre, ea i-a afectat și pe alții. „Hanania, Mișael și Azaria” au prins curaj și i s-au alăturat. Aceasta ne arată că, dacă vrei să stai de partea Domnului, El te va întări și îți va da și pe alții cu care să poți merge împreună pe cale. Ne arată că viețile noastre le afectează pe cele ale celorlalți – fie spre bine, fie spre rău. Nu contează cât de nesemnificativi ne simțim sau suntem, viețile noastre îi afectează și pe alții. În Romani 14:7 scrie: „Pentru că nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine și nici unul nu moare pentru sine”. S-ar putea să nu crezi asta, dar viața ta influențează pe alții! Spre bine sau spre rău?

În versetele 15-20 vedem cum Dumnezeu a răsplătit hotărârea lor de a se abține de la „hrana împăratului”, și lucrul acesta a devenit evident pentru toți. Mai întâi, sănătatea lor a prosperat. „fețele lor arătau mai frumoase și mai grase” decât ale tuturor celor care acceptaseră compromisul. Aceasta ne învață că, dacă nu te vei hrăni cu lucrurile lumii și te vei hrăni cu hrană divină, sănătatea ta spirituală – starea ta spirituală – va prospera. În al doilea rând, Dumnezeu i-a răsplătit cu „cunoștință și pricepere” mai mult decât pe toți cei din Babilon, iar Daniel a primit în mod special „pricepere în toate viziunile și visele”. Aceasta înseamnă un mare câștig spiritual. Și îndrăznesc să spun că și tu vei avea un câștig spiritual – în ce privește înțelegerea lucrurilor divine.

Toate acestea l-au pregătit pe Daniel pentru a putea fi folosit de Domnul în Babilon. Dragul meu frate sau soră, Domnul vrea să te folosească în lucrarea Sa, și acesta este începutul. Trebuie să iei această hotărâre pe care au luat-o și Daniel și prietenii săi. În 2. Timotei 2:19-21 se spune: „„Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!”. Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună”. Vedem aici că ești pregătit pentru a fi folosit de Stăpânul mai întâi curățindu-te pe tine însuși de lucrurile care îl dezonorează pe El. Cu siguranță că mai sunt și alți pași, după cum vom vedea în continuare în viața lui Daniel. Dar de aici încep lucrurile.

2) Și-a căutat prieteni buni

În capitolul 2 apare o criză în împărăția Babilonului. Toți profeții și ghicitorii aveau să fie uciși dacă nu reușeau să îi facă cunoscut lui Nebucadnețar visul lui. În versetele 17-18 se spune că: „Daniel s-a dus acasă și a făcut cunoscut lucrul acesta lui Hanania, lui Mișael și lui Azaria, tovarășii săi, ca să ceară îndurare de la Dumnezeul cerurilor cu privire la taina aceasta, ca să nu fie nimiciți Daniel și tovarășii lui cu ceilalți înțelepți ai Babilonului”. Vedem de aici că Daniel avea un alt lucru care este important pentru a putea birui într-o vreme când marea masă a poporului lui Dumnezeu trăiește în compromis – și anume „tovarăși” care au același țel.

În capitolul 1 am văzut că viața lui Daniel a marcat viețile acestor tineri, dar acum citim că ei au devenit „tovarăși săi”. El și-a căutat prieteni buni și a umblat împreună cu ei. Este bine să ai pe unii cu care să poți vorbi și în care să poți avea încredere. Oricine își dorește prieteni, dar prietenii pe care Biblia ne recomandă să ni-i facem sunt aceia care doresc să trăiască conform cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Psalmul 119:63 spune: „Sunt tovarășul tuturor celor care se tem de Tine și al celor care păzesc rânduielile Tale”. Sunt două lucruri care ne arată ce fel de tovarăși ar trebui să avem. Mai întâi, în viețile noastre ar trebuie să existe „teamă” de Domnul. Aceasta se va dovedi prin dorința de a ne depărta de rău. Proverbe 14:16 spune: „Înțeleptul se teme și se depărtează de rău”. Am văzut în primul capitol că prietenii lui Daniel au dovedit lucrul acesta refuzând hrana împăratului. Dacă cunoști tineri care trăiesc în lucruri rele, acesta este un indiciu clar că în viețile lor nu există teamă de Dumnezeu. Scriptura ne spune clar să nu ne întovărim cu ei. Și nu te gândi că trebuie să mergi în lume ca să găsești răul. Scriptura spune: „Eram deja aproape de orice rău, în mijlocul mulțimii și al adunării!” (Proverbe 5:14). S-ar putea să găsești astfel de lucruri chiar și în mijlocul poporului lui Dumnezeu! Amintește-ți că trăim într-o vreme de ruină a mărturiei creștine. Apoi, cel de-al doilea lucru care ar trebui să îl marcheze pe unul care ne-ar putea fi un tovarăș bun este faptul că va dori să țină „rânduielile” Cuvântului lui Dumnezeu. Rânduielile sunt cele mai mici detalii ale Cuvântului Său. Și aceasta vorbește despre a asculta cu mare atenție de Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă vezi aceste două lucruri într-un credincios, atunci poți fi sigur că el sau ea va fi un tovarăș bun pentru tine. Și acum te întreb: „Ce fel de tovarăși ai? Te ajută să înaintezi? Sau îți sunt mai degrabă o piedică?”. Și apoi, putem să ne întrebăm, „Ce fel de tovarăș sunt eu pentru prietenii mei?”.

Există câteva motive foarte bune și folositoare pentru care ar trebui să îți cauți prieteni buni; și așa vrea să menționez unele dintre ele.

a) Încurajare. În 1. Samuel 14:6-7 se spune: „Și Ionatan a zis tânărului care-i purta armele: „Hai să trecem la straja acestor necircumciși; poate că Domnul va lucra pentru noi; pentru că pe Domnul nimic nu-L împiedică să salveze prin mulți sau prin puțini”. Și purtătorul armelor sale i-a zis: „Fă tot ce este în inima ta, mergi unde vrei; iată-mă, sunt cu tine, după inima ta”.

Avem aici un exemplu despre felul în care un prieten ne poate încuraja. Ionatan dorea să facă o lucrare pentru Domnul și pentru eliberarea poporului Său. El a mers împreună cu cel care îi purta armele pentru a-i opri pe filistenii care voiau să le cucerească țara. Dar se pare că atunci când era pe cale să își pună planul în aplicare, s-a temut și s-a gândit să se întoarcă. Însă atunci cel care îi purta armele a înaintat și l-a încurajat să meargă înainte. Aceasta vor face și pentru tine prietenii adevărați.

b) Protecție. În 1. Samuel 25:14-16 scrie: „Și unul dintre slujitori a istorisit Abigaiei, soția lui Nabal, zicând: „Iată, David a trimis soli din pustiu ca să binecuvânteze pe

stăpânul nostru și el i-a batjocorit. Și oamenii au fost foarte buni cu noi și nu ne-au făcut nici un rău și nimic nu ne-a lipsit în toate zilele cât am mers cu ei, când eram în câmpii. Ei ne-au fost zid și noaptea și ziua, în toate zilele cât am fost cu ei, păscând oile”.

Acest text face parte din istoria isprăvilor lui David și ale vitejilor săi. David este o imagine a lui Hristos. Cei care au trăit și au umblat alături de el sunt o imagine a credincioșilor care umblă lângă Domnul Isus Hristos. Ei sunt tovarășii pe care ni-i dorim. Tinerii lui Nabal au remarcat că, atât timp cât erau împreună cu tinerii lui David, erau păziți de pericolele din pustie. Ei i-au spus lui Abigail că tinerii lui David au fost ca „un zid” pentru ei. În Scriptură zidul vorbește despre despărțire, dar și despre protecție. Lecția de aici este că, dacă ne înconjurăm cu prieteni buni – care umblă cu Domnul – vom fi păziți de pericolele lumii. Ești păzit atunci când umblă împreună cu creștini credincioși și evlavioși.

A avea prieteni ca oamenii lui David te va ajuta cu siguranță în viața ta spirituală. De exemplu, s-ar putea ca într-un așa-numit „moment de slăbiciune” să fii ispitit să faci ceva greșit, dar vei vedea că acești prieteni buni te vor ajuta să mergi în direcția potrivită. Sau, dacă aluneci și te îndepărtezi de cale, prietenii evlavioși vor veni la tine și te vor avertiza cu privire la pericolele spre care te îndrepti. Unul care îți este cu adevărat prieten nu te va lăsa să plutești în derivă fără a te avertiza. Scriptura spune: „Rănila celui care iubește sunt credincioșie” (Proverbe 27:6). Vei duce lipsă de această protecție dacă te vei întovărăși cu oameni neglijenți.

c) Ajutor și învățătură spirituală. În Iosua 14:12-13 citim: „Și acum, dă-mi muntele acesta, despre care a vorbit Domnul în ziua aceea; pentru că ai auzit în ziua aceea că acolo sunt anachimii și cetăți mari și întărite. Dacă este așa, că Domnul va fi cu mine, atunci îi voi alunga, după cum a spus Domnul”. Și Iosua l-a binecuvântat și a dat Hebronul ca moștenire lui Caleb, fiul lui Iefune.” Apoi, în Iosua 21:12-13 citim: „Iar câmpiile cetății (Hebron) și satele ei le-au dat lui Caleb, fiul lui Iefune, ca stăpânire a sa. Și au dat fiilor preotului Aaron cetatea de scăpare pentru ucigaș, Hebron, cu împrejurimile sale”.

Copiii lui Israel i-au dat lui Caleb ocazia să își aleagă orice parte de moștenire ar fi dorit, iar el a ales „Hebronul”. Hebron înseamnă părtășie. Este minunat! În capitolul 21 citim că Hebronul era o cetate locuită de preoți! După cum știți, preoții erau cei care trăiau și lucrau în prezența Domnului în templu. Iar atunci când își terminau lucrarea la cort (și apoi la templu), locuiau în acea cetate. Aceasta înseamnă că, literal vorbind, Caleb era înconjurat de preoți. Ce anturaj minunat! Vedem că el a dorit să aibă preoți ca și tovarășii.

Știți, toți avem nevoie de astfel de tovarășii – de unii care să ne poată fi de ajutor din punct de vedere spiritual. Biblia spune: „Fierul se ascute cu fier; tot așa, un om ascute înfățișarea prietenului său” (Proverbe 27:17). Aceasta înseamnă că, discutând despre gândurile și luptele noastre cu prieteni care doresc să trăiască pentru Domnul, vom crește spiritual, vom fi mai „ascuțiți”, dar vom câștiga și echilibru în viețile noastre.

d) Susținere în încercări. În Iov 6:14 citim: „Pentru cel care este în leșin, se cuvine îndurare de la prietenul său”. Acesta este un alt mare avantaj atunci când avem prieteni buni – susținere și simpatie în încercări! Iov se plânge că prietenii lui nu erau astfel; și în capitolul 42:7-9 vedem că ei au greșit. Cu siguranță că este de mare ajutor să ai prieteni evlavioși, care să înțeleagă încercările credinței și lucrurile prin care treci – prieteni în care să poți avea încredere și față de care să te poți deschide. Pericolul în încercări este să fii atât de deprimat încât credința ta să eșueze și să fii tentat să renunți. Dar cât de bine este să ai parte de prieteni care să te ridice din punct de vedere spiritual.

Deci, ceea ce vreau să vă spun, prieteni, este că trebuie să doriți să vă înconjurați cu creștini care au o dorință reală de a trăi pentru Domnul. Ei vor fi un ajutor și o binecuvântare pentru viețile voastre. Dacă despărțirea de rău a făcut din Daniel un om sfânt, prietenii buni l-au făcut un om fericit.

3) Petrecea timp singur cu Domnul în rugăciune

În capitolul 6 vedem o altă trăsătură a vieții lui Daniel care este esențială pentru a birui – el petrecea timp singur în rugăciune. În Daniel 6:10 se spune: „Și, când a aflat Daniel că s-a semnat înscrisul, a intrat în casa lui; și ferestrele îi erau deschise în camera lui de sus, către Ierusalim; și îngenunchea pe genunchii lui de trei ori pe zi și se ruga și aducea mulțumiri înaintea Dumnezeului său, cum făcea mai înainte”. Aceasta ne arată că Daniel avea o viață secretă de rugăciune care îl susținea în acea țară nelegiuită. Faptul că se ruga „cum făcea mai înainte” ne vorbește despre un obicei din viața sa. Ce obicei minunat! Psalmistul a spus: „Seara și dimineața și la amiază, cuget și plâng; și El va auzi glasul meu” (Psalmul 55:17). Și el se ruga de trei pe zi, după cum făcea și Daniel! Poate că de aici învățase și Daniel. Obiceiul lui ne arată că era un om dependent.

Rugăciunea se bazează pe privilegiul de a avea interese comune cu Dumnezeu. Este expresia dependenței noastre de El, pentru toate nevoile noastre. În Matei 6:8 se spune: „Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie mai înainte de a-l cere voi”. El știe de ce avem nevoie, dar dorește ca noi să avem părtășie cu El în privința tuturor lucrurilor care ne privesc. El dorește ca noi să ne „vărsăm” inimile înaintea Lui și să îi spunem ce simțim cu privire la toate situațiile prin care trecem (Psalmul 62:8).

Reclamele companiilor de telefonie mobilă se laudă că au cele mai rapide conexiuni fără fir. Dar nu este adevărat; rugăciunea este cea mai bună conexiune fără fir! Este trist, dar se pare că mulți creștini nu cred lucrul acesta. Ei folosesc rugăciunea ca pe un extingtor: „A se folosi doar în caz de urgență!”. Dar nu acesta este gândul lui Dumnezeu. Se spune despre un băiețel că a fost întrebat dacă s-a rugat într-o zi și a răspuns: „Nu”. Când a fost întrebat de ce, a răspuns: „N-aveam nevoie de nimic!”. Unii dintre noi se poartă la fel; mergem la Domnul doar atunci când avem nevoie de ceva. Totuși, rugăciunea înseamnă cu mult mai mult decât doar a cere lucruri. Este legătura noastră cu Domnul, care ne însoțește toată viața. El este cel mai bun Prieten pe care îl vei avea vreodată! Și dacă așa stau lucrurile, atunci îți dorești să petreci timp cu El.

Trebuie să privim la Domnul în fiecare zi a vieții noastre pentru ajutor. Domnul însuși este exemplul nostru. În fiecare zi El se ruga: „Păzește-mă, Dumnezeule, pentru că în Tine mă încred” (Psalmul 16:1). Dacă începem fiecare zi fără rugăciune și fără a ne încredința Domnului căile, cu siguranță că vom face greșeli. Avem nevoie de ajutorul Domnului. Ar trebui să ne simțim slăbiciunea și nevoia pe care o avem de El și să căutăm călăuzirea Sa.

Creștinul care trăiește fără rugăciune este în afara părtășiei. S-ar putea să nu se exprime astfel, dar el se încrede în propriile lui capacități de a-și conduce viața și nu crede că are nevoie să își încredințeze calea Domnului. Va trebui ca Domnul, în căile Sale, să îl învețe dependența de

El. Și probabil că aceasta va implica să îl lase să cadă, pentru a experimenta amărăciunea legată de a-ți urma căile proprii.

Este trist, dar se pare că mulți creștini nu văd importanța rugăciunii. Dacă nu mă credeți, trebuie doar să vedeți câți vin la strângerile de rugăciune, și veți înțelege ce vreau să spun. Și lucrurile stau la fel peste tot – în toată țara, în denumiri sau în alte grupări creștine, ca și în adunări – participarea la strângerile de rugăciune este foarte slabă. Se pare că în zilele noastre creștinii nu mai consideră important să participe la astfel de strângeri și să își verse inimile împreună. Este o dovadă a stării triste a bisericii.

Condiții morale pentru o rugăciune ascultată

O conștiință bună (Evrei 13:18; 1. Ioan 3:19-22). Păstrăm o conștiință bună mărturisind și părăsind orice păcat cunoscut (1. Ioan 1:9; Proverbe 28:13).

Părtășie (Ioan 15:7). Domnul a spus: „Dacă rămâneți în Mine... cereți orice vreți și vi se va face”. Dacă umblăm în părtășie cu Domnul, vom cunoaște inima Sa și gândurile Sale și vom cere conform cu acestea.

Înțelegere (Ioan 15:7). Domnul a spus: „Dacă... cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face”. Citind Cuvântul, înțelegem principiile lui Dumnezeu și ne rugăm după voia Sa (1. Ioan 5:14-15).

Încredere (credință) (Matei 21:21-22). Domnul a spus: „Și toate câte veți cere în rugăciune, crezând, veți primi”. Adesea ne rugăm, dar fără a crede că vom primi un răspuns (Iacov 1:6-7; Fapte 15:25; 12 - 17)

Precizie (Luca 11:5). Trebuie ca rugăciunile noastre să fie precise, clare. Adesea ne rugăm prea vag. Omul care s-a dus la vecinul său i-a spus: „Împrumută-mi trei pâini”.

Insistență (Luca 11:8). Aceasta înseamnă stăruință și preocupare. Atunci când așteptăm un răspuns, Dumnezeu se folosește de acest timp pentru a ne îndrepta inimile și pentru a ne smeri, dacă lucrul acesta este necesar (Daniel 10:12).

Perseverență (Efeseni 6:18). Renunțăm prea ușor. Trebuie să „stăruim în rugăciune” (Coloseni 4:2). Pavel vorbește despre a ne lupta împreună în rugăciune; nu cred că mai cunoaștem ce înseamnă aceasta (Romani 15:30). Neemia a stăruit în rugăciune patru luni înainte de a primi un răspuns (Neemia 1:1,5; 2:1-8).

Lucruri pentru care ne putem ruga:

Iertarea păcatelor – dacă nu ești mântuit (Psalmul 32:5-6).

Ca voia Lui Dumnezeu să se facă pe pământ, după planul Său (Luca 11:2).

Pentru a ne exprima dependența de Dumnezeu în ce privește nevoile noastre de fiecare zi (Luca 11:2-3).

Ca să nu intrăm în ispită (Luca 11:4; 22:40). Pentru iertare guvernamentală pentru noi (Luca 11:4) și pentru alții (2. Timotei 4:16-17), dacă noi sau ei am căzut, pentru a fi restaurați (1. Ioan 1:9).

Pentru înțelepciune, călăuzire și ajutor în probleme practice pe calea credinței (Iacov 1:5).

Pentru creșterea înțelegerii sfinților și pentru înaintare practică în adevăr (Efeseni 1:15-20; 3:14-21; Coloseni 1:9-12).

Pentru cei care suferă sau sunt bolnavi (Iacov 5:14).

Ca Domnul secerișului să trimită lucrători (Matei 9:38).

Pentru slujitorii Domnului care sunt în ogorul Lui (Efeseni 6:18-20).

Pentru har în călătorie (Marcu 13:18).

Pentru împărați și autorități (1. Timotei 2:1-2).

Pentru cei care se poartă rău cu noi (Luca 6:28).

Pentru pace în adunare (Psalmul 122:6; Matei 18:20).

Pentru o trezire a interesului poporului lui Dumnezeu (Psalmul 81:3-4).

Timpul petrecut singur în rugăciune cu Domnul l-a făcut pe Daniel mai hotărât ca niciodată. L-a făcut un om devotat. L-a dat putere pentru a veni și a vorbi cu curaj înaintea împăratului, așa cum vedem în Daniel 5:13-28. El a venit din locul secret al prezenței Domnului, și nu i-a ascuns nimic. El i-a spus împăratului Babilonului adevărul în față, legat de judecata lui Dumnezeu care avea să vină asupra împărăției lui.

4) Studia Cuvântul lui Dumnezeu

În Daniel 9:1-2 se spune: „În anul întâi al lui Darius, fiul lui Ahașveroș, din sămânța mezilor, care a împărățit peste împărăția caldeenilor, în anul întâi al împărăției lui, eu, Daniel, am înțeles din cărți că numărul anilor pentru care fusese cuvântul Domnului către profetul Ieremia, pentru împlinirea pustiirilor Ierusalimului era șaptezeci de ani”. Înțelegem de aici că Daniel studia Cuvântul lui Dumnezeu. Înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu este un alt lucru esențial pentru a birui. Iar lucrul acesta nu vine peste noapte; ci putem ajunge la el doar cercetând zi de zi Cuvântul. Ni se amintește de cei din Bereea care „au primit Cuvântul cu toată bunăvoința, cercetând zilnic Scripturile, să vadă dacă

aceste lucruri erau așa” (Fapte 17:11).

Citind scrierile profetului Ieremia, Daniel a învățat câteva lucruri prețioase care l-au ajutat să înțeleagă vremurile în care trăia. Cele trei pasaje la care face referire în mod special sunt Ieremia 24:5-10; 25:9-14; 29:10-14. Daniel învățase că „șaptezeci de ani” trebuiau să se împlinească înainte de încheierea captivității, și doar apoi iudeii se puteau întoarce în țară. A învățat lucrul acesta în „anul întâi al lui Darius”, care era anul 68 al captivității. Aceasta însemna că mai erau doi ani până când iudeii aveau să fie eliberați din captivitatea babiloniană. Așadar, citind Scripturile, Daniel știa că Dumnezeu avea să facă ceva pentru poporul Său. Lucrul acesta l-a făcut să fie un om cu viziune.

Pentru a birui este important să înțelegem vremurile în care trăim. Trebuie să știm ce fel de zi este cea în care trăim. Nu mai trăim în vremurile Rusalilor; suntem la sfârșitul perioadei harului, nu la începutul ei. Mărturia creștină este în ruină, și lucrurile nu vor merge mai bine. Pavel i-a spus lui Timotei despre zilele din urmă: „Dar oamenii răi și înșelători vor înainta spre mai rău, ducând în rătăcire și fiind duși în rătăcire” (2. Timotei 3:13).

Trăim în zile în care mărturia este dată de o rămășiță. Încă mai există pe pământ o mărturie micuță despre felul în care ar trebui să se strângă împreună creștinii pentru închinare și vestirea Cuvântului. Trebuie să cercetăm Cuvântul pentru a căuta ordinea lui Dumnezeu pentru închinare și predicare, și să ne conducem după aceasta. Atunci când comparăm ordinea instituită de Dumnezeu în Scripturi cu ceea ce se întâmplă astăzi în jurul nostru în lumea creștină, vedem imediat că sunt multe lucruri care nu sunt conforme cu Cuvântul. Și, dacă ai pe inimă să fii acolo unde Dumnezeu vrea să fii și în aceste aspecte, cred că El îți va arăta calea.

I-am auzit pe unii spunând: „Mie nu îmi place să citesc” – ca și cum asta i-ar absolve de a citi Cuvântul lui Dumnezeu și alte scrieri. Lui Daniel, biruitorul, îi plăcea cu siguranță să citească! Dacă vrei să fii victorios în aceste vremuri, trebuie să începi și tu să citești Cuvântul. Sper că citești Scriptura în fiecare zi. Dacă ai probleme cu lipsa de concentrare sau de interes, cred că, dacă ești perseverent, Dumnezeu îți va crește apetitul pentru a citi mai mult. El îți va adânci interesul și înțelegerea și vei crește în lucrurile divine.

Lucrul acesta te va face eficient și în lucrarea Domnului. Astăzi se fac multe pentru Dumnezeu, dar nu sunt din Dumnezeu. Ceea ce vreau să spun este că o mare parte din lucrările care se fac în zilele noastre se fac fără înțelegerea planurilor lui Dumnezeu. Iar unele din aceste lucrări sunt chiar ineficiente. Se poate ca intențiile să fie bune, dar nu sunt conforme cu Cuvântul Său. Pavel a spus: „de asemenea, dacă cineva se luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu se luptă după legile jocului” (2. Timotei 2:5). Aceasta înseamnă că trebuie să ne implicăm în lucrarea Domnului, dar după planul Său – Cuvântul Său, dacă vrem să primim o răsplată. Dacă ai petrecut timp pentru a învăța adevărul, vei fi mult mai eficient în slujirea pentru Domnul (Fapte 18:24-28).

5) Avea înaintea sa sfârșitul glorios

Vedem mai târziu în capitolul 9 că Dumnezeu i-a dat lui Daniel înțelegere asupra felului în care El avea să lucreze în viitor cu poporul Său Israel, în cele „șaptezeci de săptămâni” ale lui Daniel. Nu vom citi acum textul, dar îl găsiți în versetele 20-27. Cercetătorii Scripturii care s-au aplecat asupra acestor versete au învățat din ele multe despre viitorul acestei lumi – mai ales despre Necazul cel Mare. Ne-ar prinde bine să le studiem și noi.

Lucrurile acestea l-au ajutat pe Daniel să aibă o viziune cu privire la scopul măreț al lui Dumnezeu pentru poporul Său Israel. El a avut înaintea sufletului său o viziune care i-a dat energia pentru a înainta pe calea credinței mulți ani de mărturie credincioasă pentru Domnul. Aceasta a făcut din el un om de folos.

Și noi trebuie să avem înaintea sufletelor noastre țelul glorios al lui Dumnezeu. Cu siguranță că scopurile lui Dumnezeu pentru Israel și Adunare sunt diferite, dar cu toate acestea gândurile noastre ar trebui să se îndrepte spre viitor, pentru a vedea planul măreț al lui Dumnezeu pentru Adunare, și apoi să Îl slujim până vom atinge acea țintă. Care este scopul lui Dumnezeu pentru Adunare? Să Îl glorifice pe Hristos în acea zi viitoare când El se va arăta, în Mileniu. Atunci, Dumnezeu va prezenta gloria lui Hristos înaintea întregii lumi prin Adunare! (2. Tesaloniceni 1:10, Apocalipsa 21:9 - 22:5). Adunarea glorificată va arăta slava lui Hristos pământului – chiar întregului univers. Și Dumnezeu va fi glorificat în Hristos în două sfere – în ceruri și pe pământ (Efeseni 1:10).

Dacă avem înaintea sufletelor noastre acest sfârșit, și tot ceea ce ține de el, cred că el ne va da energie să slujim Domnului acum. Sunt multe de făcut, pentru a-i ajuta și a-i încuraja pe sfinți, pentru a-i ajuta să se zidească pe „credința noastră preasfântă”, etc. Dumnezeu vrea ca și tu să faci parte din lucrarea Sa, dar, dacă ești învins de lucrurile din jur și ești purtat de curent, nu vei putea să Îi fii de folos. De cealaltă parte, dacă vei fi marcat de trăsăturile morale ale lui Daniel, atunci vei învinge în orice aspect – și vei fi folosit de Domnul în lucrarea Sa. Fie ca Dumnezeu să îți dea harul unei astfel de vieți.

Lucrurile care au marcat viața lui Daniel

Hotărârea de a se păstra despărțit de toate necurățiile din Babilon l-a făcut un om sfânt.

Înconjurându-se cu tovarăși buni, care aveau „o credință de același preț”, a devenit un om fericit.

Obiceiul de a se ruga Dumnezeului cerurilor l-a făcut un om dependent.

Studiul Cuvântului lui Dumnezeu i-a oferit viziune.

Având înaintea ochilor planul glorios al lui Dumnezeu a devenit un om plin de energie și folositor.

clickbible.org